

Arrest

nr. 151 685 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 21 juni 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag verklaarde u het volgende. U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Dalwatan Najil, gelegen in het district Alisheng in de provincie Laghman. In 1384 (2005 volgens de Gregoriaanse kalender) verhuisde u samen met uw gezin naar de Taimani wijk in de hoofdstad Kabul van de provincie Kabul. In april/mei 2011 verliet u Afghanistan nadat u er problemen kende met de taliban. U verklaarde dat uw broer in Laghman heeft gewerkt als politieagent en dat u in Kabul heeft gewerkt als schoonmaker op de Amerikaanse basis Camp Eggers. Op 29 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan de oorzaak van uw beweerde problemen. Op 1 augustus 2012

ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 12 oktober 2012 bevestigde de RvV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 17 juni 2013 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken nam deze aanvraag echter niet in overweging. In het kader van deze aanvraag verklaarde u dat uw vader overleden is. Na deze beslissing keerde u niet terug naar uw land van herkomst.

Op 9 januari 2014 diende u een derde asielverzoek in. In het kader van deze aanvraag baseerde u zich opnieuw op de problemen die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Bijkomend stelt u dat uw moeder ongeveer 5 à 6 maanden geleden diende te vluchten naar uw broer in Iran omdat de taliban op zoek waren naar u en omwille van de dood van uw vader. U verklaarde ook dat uw oom 2,5 à 3 maanden geleden werd vermoord door de taliban omdat hij uw moeder zou hebben geholpen bij haar vlucht naar Iran. Tevens beweerde u dat uw neef samen met twee bodyguards op 10 maart 2014 werd gedood door de taliban omdat hij uw moeder zou hebben geholpen bij haar vlucht naar Iran en omdat hij werkte bij de directie veiligheid in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Bovendien stelde u dat u in een kerk verbleef waardoor u vreesde te zullen worden gedood door de taliban omdat moslims niet in een kerk mogen verblijven. U beweerde verder dat u in Brussel en Gent verschillende keren deelnam aan betogingen omdat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban. Hierdoor vreest u te zullen worden vermoord door enkele Afghanen. Daarnaast verwees u naar één aanslag op een Libanees restaurant in Afghanistan waarbij buitenlanders om het leven zijn gekomen, alsook naar een Afghaanse jongen (Ar.) die gerepatrieerd werd door België en er overleed. In het kader van uw derde aanvraag werd op 28 mei 2014 door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 7 juni 2014 diende u een vierde asielaanvraag in omdat u meende dat uw neergelegde documenten niet werden onderzocht. U stelde dat het CGVS zelf maar naar Afghanistan moest gaan en daar mensen moest gaan bevragen om uw asielrelaas te checken en niet zomaar een beslissing mocht nemen. Ook wilde u vragen waarom u een negatieve beslissing kreeg en wat u moest doen indien u geen verblijfsvergunning kreeg. Daarenboven haalde u aan dat er aanvallen gebeurd zijn op de luchthaven van Kabul. U stelde dat u in geval van een negatieve beslissing drugs zou gaan verkopen in België. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreesde u om net als uw oom en neef te worden vermoord. U legde geen enkel document neer. Op 28 juli 2014 werd door het CGVS besloten tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 10 oktober 2014 diende u uw vijfde en huidige asielaanvraag in. In het kader van deze huidige aanvraag stelt u dat u tijdens uw vorige vier asielverzoeken gelogen heeft over uw naam, uw herkomst en uw vluchtrelaas uit schrik voor uw vader. Nu verklaart u dat uw werkelijke naam S.M.S. is. U stelt de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van gemengde origine te zijn. Meer bepaald is uw vader Pashtou en uw moeder Pashai. U verklaart afkomstig te zijn van de Afghaanse hoofdstad Kabul. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten op 16-jarige leeftijd omwille van volgende redenen. Uw vader is mullah. Wanneer men ziek is, komt men naar uw vader. 500 à 1.000 mensen per dag komen zo naar uw vader. Sommigen betalen hem 500 Afghani, anderen 1.000 dollar. Uw familieleden bezitten veel onroerende goederen. Ook u had verschillende appartementen op uw naam. Meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer S.M. ontvoerd. De ontvoerders eisten losgeld in ruil voor zijn vrijlating. Eerst weigerde uw vader om losgeld te betalen, maar omdat uw broer kleine kinderen had, ging uw vader ermee akkoord om de ontvoerders 300.000 dollar te betalen. Na een paar nachten werd uw broer vrijgelaten. Na zijn vrijlating kreeg uw vader een telefoontje van de ontvoerders die hem waarschuwden voorzichtig te zijn omdat andere personen zijn kinderen wilden ontvoeren voor losgeld. Hierna legde uw vader restricties op aan alle gezinsleden. Meer bepaald sloot hij de toegangspoort van het huis en zei hij dat indien iemand zich naar buiten zou begeven, het zijn eigen verantwoordelijkheid was indien er iets zou gebeuren. Hij was niet van plan opnieuw losgeld te betalen. U kon niet meer naar school gaan of naar buiten om te sporten. Sindsdien verbleef u de hele tijd in het huis waar u tv kon kijken of de computer gebruiken. Uw leven werd steeds saaier. Wanneer de neef van uw schoonbroer - die tevens mensensmokkelaar is - bij u thuis op bezoek kwam, bemachtigde u zijn telefoonnummer. U belde hem op en vertelde hem dat u uit Afghanistan wilde en vroeg zijn hulp. Eerst weigerde hij maar uiteindelijk ging hij ermee akkoord om u te helpen. Hierna klom u over de muur van uw ouderlijk huis, haalde 5.000 dollar van uw bankrekening en gaf het aan de smokkelaar. Hierna keerde u terug naar uw huis. Vervolgens regelde de smokkelaar alle nodige documenten. Twee weken later verliet u definitief uw ouderlijk huis door opnieuw over de muur te klimmen. U haalde al uw geld van uw rekening - met name haalde u 13.000 dollar van uw rekening bij de Kabul Bank en 700.000 Afghani van uw rekening bij de Azizi bank - en betaalde hiermee de smokkelaar. Vervolgens vloog u naar Turkije. Hierna kwam u via Griekenland en Italië in België aan waar u op 21 juni 2011 een eerste asielaanvraag indiende. U vreest

te worden vermoord door uw vader omdat hij op de hoogte is van uw verblijf in een kerk in België en omdat u hem een slechte naam heeft gegeven door zonder zijn toestemming te vertrekken. Hij heeft uw eigendommen geblokkeerd. Tevens vreest u te worden vermoord door uw neven die bij de taliban zijn omdat ook zij op de hoogte zijn van uw verblijf in een kerk. Ook stelt u niet te kunnen terugkeren omdat u in België alcohol drinkt en een vriendin heeft, hetgeen u in Afghanistan niet zou kunnen. Na uw vertrek heeft uw vader een gepantserd voertuig gekocht dat gebruikt wordt wanneer een familielid zich buiten het huis begeeft. Ter staving van uw vijfde en huidige aanvraag legt u volgende documenten neer: 26 kleurenkopieën van eigendomsaktes en 17 kleurenkopieën van foto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw vijfde en huidige asielaanvraag moet vooreerst worden opgemerkt dat u verklaart **tijdens uw vorige vier asielaanvragen te hebben gelogen over uw identiteit, uw herkomst en uw asielproblemen.**

Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag toegeeft dat u bewust de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden wat betreft uw identiteit, uw herkomst en uw asielproblemen voorafgaand aan uw vlucht naar België en u nu verklaart de volledige waarheid te vertellen, moet allereerst worden opgemerkt dat het jarenlang afleggen van leugenachtige verklaringen niet alleen de oprechtheid van uw asielaanvragen, maar ook uw algemene geloofwaardigheid dusdanig ondermijnt dat er reeds vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw gecorrigeerde verklaringen die u aflegt in het kader van uw vijfde asielaanvraag.

Aangaande uw huidige verklaringen an sich dient te worden vastgesteld dat u hiermee niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst **legt u geen enkel document neer die uw huidige verklaarde identiteit kan aantonen.**

Uw verklaring voor dit nalaten als zouden uw taskara en uw eigendomsaktes door uw vader worden ingehouden (CGVS, p. 8), is niet afdoende. Er zijn immers nog tal van andere documenten die u zou kunnen voorleggen om uw identiteit te kunnen aantonen, zoals bijvoorbeeld documenten van uw school.

Ook moet worden opgemerkt dat u **geen documenten neerlegt die kunnen aantonen dat de personen van wie de eigendomsaktes zijn, uw familieleden zijn.** Aangezien de door u aangehaalde rijkdom en aanzien van uw familie zeer relevant zijn voor de door u aangehaalde vrees (CGVS, p. 17), is dit nalaten uiterst opmerkenswaardig. In verband met de 26 kleurenkopieën van eigendomsaktes dient bovendien te worden vastgesteld dat het weliswaar kleurenkopieën betreffen doch geen originelen waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Aangezien u nog steeds contact heeft met uw moeder en uw broer en aangezien ze u documenten hebben opgestuurd (CGVS, p. 6 & 7), is het uiterst opmerkelijk dat u volledig nalaat enige documenten ter staving van uw nieuwe verklaarde identiteit en uw verklaarde familiebanden, neer te leggen. Hierdoor wordt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Uw verklaring als zou u in Afghanistan het huis niet kunnen verlaten sinds de **ontvoering en vrijlating van uw broer na het betalen van losgeld** heeft u niet aannemelijk gemaakt.

Naast de vaststelling dat u noch uw huidige verklaarde identiteit noch uw nieuw voorgehouden profiel van lid van een zeer welstellende familie - de reden voor de ontvoering van uw broer -aantoont aan de hand van (overtuigende) documenten, moet ter zake gewezen worden op enkele essentiële onwetendheden. Ten eerste kan u niet eens aangeven wanneer uw broer ontvoerd werd. U zegt dat hij in 1388 of in 1389 werd ontvoerd doch u kon geen nauwkeurigere tijdsindicatie geven (CGVS, p. 15). Aangezien de ontvoering van uw broer de dag is waarop uw leven voor altijd veranderde - sindsdien mocht u van uw vader namelijk niet meer naar buiten en moest u stoppen met school, hetgeen de concrete aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14 en 16) - is het onwaarschijnlijk dat u deze gebeurtenis geenszins kunt situeren in de tijd. Tevens weet u niet meer naar waar het losgeld voor de vrijlating van uw broer werd gebracht (CGVS, p. 13). Gezien de impact van deze ontvoering op uw leven is het zeer opmerkelijk dat u zich deze zaken niet meer kunt herinneren.

Daarenboven is het hoogst onwaarschijnlijk dat de ontvoerders van uw broer onmiddellijk na diens vrijlating uw vader zouden opgebeld hebben om hem te beloven dat ze het niet meer opnieuw zouden doen en hem te waarschuwen voor andere groepen die zijn kinderen wilden ontvoeren in ruil voor losgeld (CGVS, p. 13-14).

Tot slot is het eveneens bedenkelijk dat uw vader besliste het hele gezin voor onbepaalde duur binnenshuis op te sluiten en gedurende al die tijd - u zou minstens een jaar lang het huis niet verlaten hebben (CGVS, p. 14) - blijkbaar geen andere oplossing zocht voor jullie probleem, zoals bijvoorbeeld

een verhuis binnen Afghanistan of naar het buitenland. Meer zelfs, u zag geen andere mogelijkheid om aan uw situatie te ontkomen dan in het geniep, buiten het medeweten van uw vader om, een mensensmokkelaar te contacteren en stiekem het land te verlaten. De door u geschetste gang van zaken is des te bedenkelijker nu blijkt dat uw vader vele mensen in Europa en in de Verenigde Staten kent (CGVS, p. 8), u een zus heeft die in de Verenigde Staten woont (CGVS, p. 5) en de neef van uw schoonbroer mensen naar Europa smokkelt (CGVS, p. 10). Dat uw vader in dergelijke omstandigheden geen beroep zou doen op zijn uitgebreid netwerk om een oplossing te zoeken voor jullie situatie, en u zich zelfs genooddaakt zag om buiten zijn medeweten om in het geheim het land te verlaten, doet verdere twijfels rijzen bij uw beweerde problemen.

Betreffende uw verklaarde vrees jegens uw vader en jegens uw familieleden die talib zijn omwille van **uw verblijf in een Belgische kerk** moet vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt van uw vermeend verblijf in een Belgische kerk. In verband met de 17 neergelegde kleurenkopieën van foto's moet namelijk worden vastgesteld dat deze tijdens een demonstratie zijn genomen en dat er nergens een kerk op staat afgebeeld. Ook toont u op geen enkele objectieve manier aan dat uw vader en de talibs op de hoogte zijn van uw verblijf in de kerk. U stelt dat uw vader u heeft gezien in een programma dat op tv werd uitgezonden waarna hij besloot dat u christen bent geworden (CGVS, p. 8). Doch u kunt niet vertellen op welke televisiezender deze beelden werden uitgezonden (CGVS, p. 9). Ook legt u geen enkele kopie neer van een uitzending van een televisieprogramma dat werd uitgezonden in Afghanistan en waarin u te zien bent (CGVS, p. 9). Uw verklaring voor dit nalaten als zouden uw moeder en uw broer het huis niet uit kunnen gaan (CGVS, p. 9), is niet afdoende. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder en uw broer toegang hebben tot het internet. U heeft namelijk contact met hen via het internet en ze hebben een computer thuis (CGVS, p. 6 & 14). Bijgevolg kunnen ze de betrokken televisiezender contacteren en hen vragen om een kopie van het beeldmateriaal, indien dit al niet te vinden zou zijn op hun website. Bijgevolg heeft u op geen enkele manier aangetoond dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verklaard verblijf in een Belgische kerk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, moet worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde vrees jegens uw vader en uw familieleden die talib zijn omwille van uw beweerd verblijf in een kerk niet aannemelijk gemaakt.

In verband met uw verklaarde vrees voor uw familieleden die bij de taliban zijn, moet bovendien worden opgemerkt dat u zeer weinig weet over deze familieleden. U stelt dat de zonen van uw oom langs moederskant bij de taliban zijn (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd wordt hoeveel familieleden van u talib zijn, antwoordt u "ontelbaar, veel" (CGVS, p. 12). Gevraagd naar een aantal bij benadering te zeggen, zegt u dat ze allemaal talib zijn (CGVS, p. 12). Wanneer hierna gevraagd wordt naar hun namen, geeft u één naam en stelt u dat u van hem 100% zeker bent en dat u veel kunt vertellen maar dat u niet van allemaal zeker bent (CGVS, p. 13). Wanneer hierna opgemerkt wordt dat u verklaart dat u ontelbare familieleden bij de taliban heeft en dat u dus meer moet kunnen vertellen dan één naam, stelt u dat u niet eens het exacte aantal ooms en tantes langs moederskant kent en vraagt u zich af hoe u dan iets moet weten over diens kinderen (CGVS, p. 13). Aangezien u net deze familieleden vreest, is het uiterst opmerkelijk dat u bijna niets over hen kunt vertellen. Deze vastgestelde onwetendheid ondermijnt verder de door u verklaarde vrees jegens deze familieleden.

Aangaande uw verklaring als zou u in België een vriendin hebben en alcohol drinken en dit twee dingen zijn die u in Afghanistan niet zou kunnen (CGVS, p. 12), dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen hierover niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het louter niet kunnen drinken van alcohol en het niet kunnen hebben van een vriendin in Afghanistan kunnen niet als voldoende zwaarwichtige feiten worden beschouwd om te worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op ernstige schade. Het kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 26 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse

autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat verweerder van meet af aan vooringenomen was en verzoekers vrees niet op een objectieve wijze heeft beoordeeld. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 en voert aan dat fraude bij één element van een asielaanvraag zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag. Tevens verwijst verzoeker naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR. Hij stelt dat aan een kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is wanneer zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Bij de beoordeling de geloofwaardigheid moet volgens hem rekening gehouden worden met de persoonlijkheid van de kandidaat-vluchteling, waaronder diens intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij minderjarig was wanneer hij naar België kwam, dat hij door de gebeurtenissen onderweg volkomen getraumatiseerd is geweest en dat hij het advies van reisgenoten gevolgd heeft. Tevens wijst hij erop dat hij talloze eigendomsakten heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat hij de zoon van een rijke imam is en verwijst hij naar de *Guidelines* van UNHCR over "bemiddelde personen".

Hij wijst er nog op dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren, omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij op 21 juni 2011 (31 maart 1390 in de Afghaanse kalender) asiel heeft aangevraagd in België. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij dat hij gedurende een jaar opgesloten was in het huis na de ontvoering van zijn broer, hetgeen in de Afghaanse kalender ergens valt tussen 1388 en 1389. Voorts voert hij aan dat verweerder over het hoofd ziet dat zijn vader een bekende imam is die veel geld per dag verdient en die zijn land niet wil verlaten en daarom maatregelen nam (de opsluiting van zijn kinderen). *“Een verhuis binnen Afghanistan is nog erger gezien het feit dat geen enkele provincie in Afghanistan is zo “veilig” dan Kaboel. Een dergelijk voorstel mag men alleen verwachten van iemand die geen kennis heeft over Afghanistan.”*

Verder wijst verzoeker erop dat hij talloze foto's heeft voorgelegd over zijn deelname aan protesten. Mensen in Afghanistan associëren de protesten volgens hem met een verblijf in de kerk. Hij plakt in zijn verzoekschrift een foto van hem waarmee hij zijn verblijf in een kerk tracht aan te tonen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat in Afghanistan het Sharia-strafrecht aanwezig is in een gecodificeerde vorm, terwijl uit rapporten blijkt dat er toepassing wordt gemaakt van het Islamitische recht of het gewoonterecht. Hij blijft volgens hem juridisch onzeker in welke mate het Sharia-strafrecht van toepassing is. Hij verwijst naar enkele pagina's uit een boek en meent dat hij volgens het gewoonterecht, namelijk de Pashtounwali code, kan vervolgd worden. Dienaangaande verwijst hij tevens naar een arrest van de Raad van 22 december 2014. Het gewoonterecht staat volgens hem dicht bij de bevolking en daarom doen Afghanen eerst een beroep op het gewoonterecht; pas wanneer het gewoonterecht geen oplossing biedt, doen Afghanen een beroep op het straf- en het Islamitische recht. Hij stelt dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen rekening hield met de argumenten van verzoekers raadsman over de toepassing van het gewoonterecht in Afghanistan. Zijn raadsman heeft binnen vijf dagen, zoals beloofd tijdens het gehoor, de landeninformatie per aangetekend schrijven naar verweerder opgestuurd.

Verzoeker meent dat een rapport over terugkeerders in Afghanistan op hem van toepassing is. Tevens stelt hij dat hij tijdens zijn verblijf in België andere waarden en normen heeft gekozen, die een doorn in het oog zullen zijn van de lokale inwoners ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat hij zich niet neerlegde bij de bevelen van zijn vader, is volgens hem een bewijs dat hij tegen de Afghaanse traditie is. Verweerder heeft volgens hem nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom zijn leven niet in gevaar is omwille van het gewoonterecht bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en waarom het rapport over de behandeling van terugkeerders in Afghanistan niet op zijn situatie van toepassing is.

Verder stelt verzoeker dat verweerder artikel 3 EVRM schendt door hem terug te sturen naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken. *“Een goed voorbeeld is de situatie in Irak na de terugtrekking van de buitenlandse troepen.”* Verzoeker verwijst naar paragraaf 39 van het Elgafaji-arrest over de *“sliding scale”* en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door bovenvermelde redenen (langdurig verblijf in het buitenland) en door zijn deelname aan de actie van Afghanen in een kerk te Brussel.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een kleurenkopie van zijn Afghaanse identiteitskaart (taskara) (stuk 3), een kleurenkopie van de Afghaanse identiteitskaart van zijn vader (taskara) (stuk 4), een kleurenkopie van de Afghaanse identiteitskaart van zijn broer S.H. (stuk 5), een kleurenkopie van de Afghaanse identiteitskaart van zijn zus S.S. (stuk 6), een kleurenkopie van het Afghaanse paspoort van zijn vader (stuk 7), een kleurenkopie van het Afghaanse paspoort van zijn moeder (stuk 8), een kleurenkopie van de Afghaanse identiteitskaart van zijn moeder (taskara) (stuk 9), een kleurenkopie van het Afghaanse paspoort van zijn broer S.H.S.S. (stuk 10), een kleurenkopie van het Afghaanse paspoort van zijn broer S.M.S.S. (stuk 11), een kopie van de bankkaart van zijn broer S.H. bij de Azizi Bank (stuk 12), een foto van zijn woning (zijn broer S.H. zit in de tuin, waaruit blijkt dat ze een rijke familie zijn) (stuk 13), een foto van het huwelijksfeest van zijn zus waar zijn broer S.Ar. ook aanwezig is (stuk 14), een foto van zijn vader, moeder en broer (stuk 15), een foto van hem samen met zijn broer S.A. (stuk 16), een foto van hem samen zijn zus S.S. (stuk 17), een foto van hem met zijn zus tijdens haar huwelijksfeest (stuk 18), een foto van zijn vader met dokter A.L. (stuk 19), een foto van hem met zijn broers S.M. en S.H. (stuk 20), een kopie van een huurovereenkomst van een woning verhuurd door zijn broers aan een Arabische zakenman in Afghanistan (5000 dollar per maand; deze huurovereenkomst is gesloten tussen S.M. (zijn broer) en 6 maanden huur is op voorhand betaald op de rekening van S.H. (eveneens zijn broer)) (stuk 21), eigendomsakte nr. 230947 *“(vertaling zal later*

voorgelegd worden aan uw Raad)" (stuk 22), eigendomsakte nr. 235187 "(vertaling zal later voorgelegd worden aan uw Raad)" (stuk 23), eigendomsakte nr. 387991 "(vertaling zal later voorgelegd worden aan uw Raad)" (stuk 24), eigendomsakte nr. 201567 "(vertaling zal later voorgelegd worden aan uw Raad)" (stuk 25), eigendomsakte nr. 235187 "(vertaling zal later voorgelegd worden aan uw Raad)" (stuk 26), eigendomsakte nr. 298454 "(vertaling zal later voorgelegd worden aan uw Raad)" (stuk 27), 's Raads arrest nummer 135 736 van 22 december 2014 (stuk 28) en een brief van zijn raadsman aan verweerder en het bewijs van aangetekende zending van deze brief (stukken 29 en 30).

Per drager brengt verweerder op 21 augustus 2015 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9): het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2015 (bijlage 1) en de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verder dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat het feit dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn vorige asielaanvragen heeft gelogen en een verzonnen relaas heeft gebracht, zou leiden tot het frauduleus verklaren van alle elementen van onderhavige asielaanvraag. Er wordt enkel terecht op gewezen dat het feit dat verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvragen gelogen heeft, afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en vraagtekens doet plaatsen bij zijn verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat hij "*het advies van reisgenoten gevolgd heeft*", is geen afdoende verklaring voor het niet naleven van de medewerkingsplicht daar er hem vanaf zijn eerste asielaanvraag

op gewezen werd dat hij de waarheid diende te vertellen. In de bestreden beslissing wordt dan ook nergens toepassing gemaakt van het adagium "*fraus omnia corrumpit*".

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker stelt dat hij enorm getraumatiseerd is door de gebeurtenissen onderweg en dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden, dient opgemerkt dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoont dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar *guidelines* van UNHCR over "bemiddelde personen" en een hele reeks (kleuren)kopieën bij zijn verzoekschrift voegt van identiteitsbewijzen van zijn vader, moeder, broers en zussen, van foto's en van eigendomsakten (verzoekschrift, stukken 3-27), dient vooreerst opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, zelfs al gaat het om een hele reeks documenten. Tevens dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar een algemeen rapport hiertoe niet volstaat. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de identiteitsbewijzen van verzoeker, zijn vader, moeder, broers en zussen en de eigendomsakten (verzoekschrift, stukken 3-11 en 22-27) door de Raad niet in overweging genomen. Ten overvloede dient erop gewezen dat deze stukken opnieuw slechts kopieën betreffen die door middel van allerlei knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Ook de bankkaart van zijn broer en de huurovereenkomst van een woning (verzoekschrift, stukken 12 en 21) betreffen slechts kopieën, waarvoor dezelfde opmerking geldt. Uit de foto's valt geenszins af te leiden wie er wordt afgebeeld en waar deze foto's genomen. Foto's hebben, gelet op de manipuleerbaarheid van plaats en omstandigheden, bovendien steeds slechts een geringe bewijswaarde. Aldus slaagt verzoeker er nog steeds niet in aan te tonen dat de personen van wie de eigendomsaktes zijn die hij op het CGVS neerlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), zijn familieleden zijn. Bovendien brengt hij nog steeds geen originele documenten bij ter staving van zijn eigen beweerde identiteit.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "***Uw verklaring als zou u in Afghanistan het huis niet kunnen verlaten sinds de ontvoering en vrijlating van uw broer na het betalen van losgeld heeft u niet aannemelijk gemaakt.***"

Naast de vaststelling dat u noch uw huidige verklaarde identiteit noch uw nieuw voorgehouden profiel van lid van een zeer welstellende familie - de reden voor de ontvoering van uw broer -aantoont aan de hand van (overtuigende) documenten, moet ter zake gewezen worden op enkele essentiële onwetendheden. Ten eerste kan u niet eens aangeven wanneer uw broer ontvoerd werd. U zegt dat hij in 1388 of in 1389 werd ontvoerd doch u kon geen nauwkeurigere tijdsindicatie geven (CGVS, p. 15). Aangezien de ontvoering van uw broer de dag is waarop uw leven voor altijd veranderde - sindsdien mocht u van uw vader namelijk niet meer naar buiten en moest u stoppen met school, hetgeen de concrete aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14 en 16) - is het onwaarschijnlijk dat u deze gebeurtenis geenszins kunt situeren in de tijd. Tevens weet u niet meer naar waar het losgeld voor de vrijlating van uw broer werd gebracht (CGVS, p. 13). Gezien de impact van deze ontvoering op uw leven is het zeer opmerkelijk dat u zich deze zaken niet meer kunt herinneren. Daarenboven is het hoogst onwaarschijnlijk dat de ontvoerders van uw broer onmiddellijk na diens vrijlating uw vader zouden opgebeld hebben om hem te beloven dat ze het niet meer opnieuw zouden doen en hem te waarschuwen voor andere groepen die zijn kinderen wilden ontvoeren in ruil voor losgeld (CGVS, p. 13-14).

Tot slot is het eveneens bedenkelijk dat uw vader besliste het hele gezin voor onbepaalde duur binnenshuis op te sluiten en gedurende al die tijd - u zou minstens een jaar lang het huis niet verlaten

hebben (CGVS, p. 14) - blijkbaar geen andere oplossing zocht voor jullie probleem, zoals bijvoorbeeld een verhuis binnen Afghanistan of naar het buitenland. Meer zelfs, u zag geen andere mogelijkheid om aan uw situatie te ontkomen dan in het geniep, buiten het medeweten van uw vader om, een mensensmokkelaar te contacteren en stiekem het land te verlaten. De door u geschetste gang van zaken is des te bedenkelijker nu blijkt dat uw vader vele mensen in Europa en in de Verenigde Staten kent (CGVS, p. 8), u een zus heeft die in de Verenigde Staten woont (CGVS, p. 5) en de neef van uw schoonbroer mensen naar Europa smokkelt (CGVS, p. 10). Dat uw vader in dergelijke omstandigheden geen beroep zou doen op zijn uitgebreid netwerk om een oplossing te zoeken voor jullie situatie, en u zich zelfs genoodzaakt zag om buiten zijn medeweten om in het geheim het land te verlaten, doet verdere twijfels rijzen bij uw beweerde problemen.

Betreffende uw verklaarde vrees jegens uw vader en jegens uw familieleden die talib zijn omwille van uw verblijf in een Belgische kerk moet vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt van uw vermeend verblijf in een Belgische kerk. In verband met de 17 neergelegde kleurenkopieën van foto's moet namelijk worden vastgesteld dat deze tijdens een demonstratie zijn genomen en dat er nergens een kerk op staat afgebeeld. Ook toont u op geen enkele objectieve manier aan dat uw vader en de talibs op de hoogte zijn van uw verblijf in de kerk. U stelt dat uw vader u heeft gezien in een programma dat op tv werd uitgezonden waarna hij besloot dat u christen bent geworden (CGVS, p. 8). Doch u kunt niet vertellen op welke televisiezender deze beelden werden uitgezonden (CGVS, p. 9). Ook legt u geen enkele kopie neer van een uitzending van een televisieprogramma dat werd uitgezonden in Afghanistan en waarin u te zien bent (CGVS, p. 9). Uw verklaring voor dit nalaten als zouden uw moeder en uw broer het huis niet uit kunnen gaan (CGVS, p. 9), is niet afdoende. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder en uw broer toegang hebben tot het internet. U heeft namelijk contact met hen via het internet en ze hebben een computer thuis (CGVS, p. 6 & 14). Bijgevolg kunnen ze de betrokken televisiezender contacteren en hen vragen om een kopie van het beeldmateriaal, indien dit al niet te vinden zou zijn op hun website. Bijgevolg heeft u op geen enkele manier aangetoond dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verklaard verblijf in een Belgische kerk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, moet worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde vrees jegens uw vader en uw familieleden die talib zijn omwille van uw beweerd verblijf in een kerk niet aannemelijk gemaakt.

In verband met uw verklaarde vrees voor uw familieleden die bij de taliban zijn, moet bovendien worden opgemerkt dat u zeer weinig weet over deze familieleden. U stelt dat de zonen van uw oom langs moederskant bij de taliban zijn (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd wordt hoeveel familieleden van u talib zijn, antwoordt u "ontelbaar, veel" (CGVS, p. 12). Gevraagd naar een aantal bij benadering te zeggen, zegt u dat ze allemaal talib zijn (CGVS, p. 12). Wanneer hierna gevraagd wordt naar hun namen, geeft u één naam en stelt u dat u van hem 100% zeker bent en dat u veel kunt vertellen maar dat u niet van allemaal zeker bent (CGVS, p. 13). Wanneer hierna opgemerkt wordt dat u verklaart dat u ontelbare familieleden bij de taliban heeft en dat u dus meer moet kunnen vertellen dan één naam, stelt u dat u niet eens het exacte aantal ooms en tantes langs moederskant kent en vraagt u zich af hoe u dan iets moet weten over diens kinderen (CGVS, p. 13). Aangezien u net deze familieleden vreest, is het uiterst opmerkelijk dat u bijna niets over hen kunt vertellen. Deze vastgestelde onwetendheid ondermijnt verder de door u verklaarde vrees jegens deze familieleden.

Aangaande uw verklaring als zou u in België een vriendin hebben en alcohol drinken en dit twee dingen zijn die u in Afghanistan niet zou kunnen (CGVS, p. 12), dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen hierover niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het louter niet kunnen drinken van alcohol en het niet kunnen hebben van een vriendin in Afghanistan kunnen niet als voldoende zwaarwichtige feiten worden beschouwd om te worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op ernstige schade. Het kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling

kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming."

In onderhavig verzoekschrift herhaalt verzoeker dat zijn broer tussen 1388 en 1389 (Afghaanse kalender) ontvoerd werd, doch laat hij nog steeds na deze ontvoering op een preciezer tijdstip te situeren. Tevens herhaalt hij dat zijn vader na de ontvoering van zijn broer de maatregel nam om zijn kinderen binnenshuis op te sluiten. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen is echter geen dienstig verweer. Verzoeker verliest verder uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht gewezen op zijn verklaringen waaruit blijkt dat zijn vader over een uitgebreid netwerk beschikt, zodat het niet aannemelijk is dat hij hier geen gebruik van maakte teneinde zijn familie te beschermen. Een verhuis binnen Afghanistan is niet het enige alternatief dat in de bestreden beslissing naar voren wordt geschoven. Betreffende zijn verblijf in een Belgische kerk, dient vastgesteld dat uit de in het verzoekschrift geplakte foto (pagina 9) geenszins valt af te leiden dat verzoeker werkelijk in deze kerk verbleven heeft. Op de foto valt immers enkel een groep personen te zien die poseren in een gebouw dat mogelijks een kerk zou kunnen zijn. Bovendien valt hier zeker niet uit af te leiden dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn beweerde verblijf in een Belgische kerk en verliest verzoeker uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht op gewezen wordt dat hij steeds kan bevestigen dat hij nog steeds moslim is en zich nooit tot het christendom bekeerd heeft. In deze context refereert zijn advocaat aan de publicatie 'Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden' door Otto, Dekker en van Soest-Zuurdeeg, daterend van 2006 (verzoekschrift, stukken 29 en 30). Zijn advocaat verwijst hierbij naar passages waarin wordt gesteld dat er in Afghanistan zowel gebruik wordt gemaakt van het Islamitisch recht als het gewoonterecht. Zijn advocaat stelt dat een vermeende bekering mogelijks volgens het gewoonterecht zal worden beoordeeld en dat het juridisch onzeker is in welke mate de sharia van kracht is, terwijl volgens de informatie waar het CGVS zich op baseert de sharia van toepassing is op geloofsverzaking of apostasie (zie COI Focus *Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering*, dd. 22 april 2014). Ter zake dient te worden opgemerkt dat verzoekers advocaat zich beperkt tot het citeren van passages uit hogervermelde publicatie die algemeen van aard zijn, geen uitsluitel geven over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en zijn schrijven/verklaringen geen enkele inhoudelijke informatie bevat over de gewoonterechtelijke regels die in Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking. Bovendien dateert de informatie waarnaar in deze publicaties verwezen wordt van 2006 of vroeger, terwijl de informatie waarop het CGVS zich beroept van recentere datum is, meer bepaald van 2013-2014. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de Pashtounwali code op hem van toepassing zal zijn, kan worden vastgesteld dat verzoeker verder niet aangeeft of specificeert welke de uit deze code op hem toepasselijke regels zouden zijn. Evenmin geeft verzoeker dienaangaande inhoudelijke informatie mee zodat niet kan worden nagegaan of en in welke mate verzoeker met betrekking tot de aangehaalde feiten veroordeeld zou worden. Hoe dan ook stelde de bestreden beslissing reeds terecht vast dat verzoeker niet daadwerkelijk bekeerd is zodat er in zijn geval geen sprake kan zijn van apostasie of geloofsverzaking. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in de continentale rechtstraditie. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verzoekschrift, stuk 28) heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gekozen heeft voor een ander patroon van waarden en normen tijdens zijn verblijf in België en dat dit een doorn in het oog van de lokale inwoners in Afghanistan zal zijn stelde de bestreden beslissing terecht vast: *"Aangaande uw verklaring als zou u in België een vriendin hebben en alcohol drinken en dit twee dingen zijn die u in Afghanistan niet zou kunnen (CGVS, p. 12), dient te worden vastgesteld dit uw verklaringen hierover niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het louter niet kunnen drinken van alcohol en het niet kunnen hebben van een vriendin in Afghanistan kunnen niet als voldoende zwaarwichtige feiten worden beschouwd om te worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op ernstige schade. Het kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming."*

Waar verzoeker verder verwijst naar een rapport met betrekking tot terugkeerders naar Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie daartoe niet voldoende is.

Gezien voorgaande vaststellingen slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 26 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de

stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing nog steeds actueel en correct zijn. Verzoeker kan niet door een verwijzing naar de situatie in Irak (sic) deze pertinente motivering weerleggen. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) onjuist of achterhaald is. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat er in Afghanistan geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER